

Mati gre po sestradanega psička, ali uboga žival, ugledavši Radivojko, začne cviliti ter se plaho skrije pod postelj.

Sramote Radivojka zarudi: „Psiček se me boji ter mi ne bode hotel pomagati, ker sem ga tolikokrat z nogo bacnila — — —“

Mati poskuša psička privabiti najpred z ljubeznivimi besedami in potem tudi z grožnjami, ali vse zamán! Naposled pokliče črevljarja, in glej! njega je psiček takòj ubogal. Boječe se približa k Radivojkini nogi. Ko mu Radivojka pomoli kosec kruha in ga nekolikokratij prijazno poboža, začne psiček nalahko lizati njeno rano. Prijeten občutek se je razlival po vsem njenem životu, rana je ni več skelala, otekline nič več bolela in sladko je zadremala. Še večkrat je lizal psiček Radivojkino bolno nogo in za teden dni je Radivojka vže mogla nekoliko hoditi.

Kako je bila zdaj Radivojka ubogemu psičku hvaležna! Prijazno se je pogovarjala z njim in mu dajala vsak dan tečne hrane. In tudi psiček, ki odslej ni bil več tako suh, pozabil je poprejšno sovraštvo ter je pogostoma spremljal svojo dobrotnico.

F. G. Podkrimski.

Sladka kaša.

(Pravljica, prev. F. G. Podkrimski.) = *Gruban*

Zivela je majhna, dobra in pobožna, a zeló, zeló ubožna deklica. Oče jej je bil vže zdavna umrl in slabotna mati ni mogla dovolj zaslužiti. Zaradi tega nista imeli dostikrat kaj jesti; stradali sta prav pogosto.

Nekega dne je šla deklica v gozd jagod nabirat. Ker pa je bilo še prezgodaj v letu, našla ni nobene. Vračajoč se, srečala je staro ženico, ki je vže tako dolgo živela, da je vedela za vse nadloge in težave, ki tarejo človeštvo. Starka je tedaj tudi vedela, česa nedostaje ubogej deklici. Zato je rekla:

„Dete ljubo, tù imaš lonček! Če bodeš rekla: lonček, kuhaj! — kahal ti bode sladko kašo, in če bodeš rekla: lonček, nehaj kuhati! — ubogal te bode.“

Deklica se je starki lepo zahvalila in veselo nesla lonček domóv k materi. Kolikorkrat koli je rekla: lonček, kuhaj! — kuhala se je v lončku sladka kaša. Sedaj sta imeli obe dosti jesti; ni jima bilo treba več stradati.

Ko pa je šla nekoč deklica iz dóma in je hotela mati jesti, vzela je lonček in rekla: lonček, kuhaj! Takòj se je začela kuhati kaša in mati jo je jedla. Ko pa je bila sita, pozabila je pravo besedo in kaša se je kuhala, kuhala, dalje, dalje, da je skipéla in tekla iz lončka. In kaša se je kuhala dalje neprenehoma in napolnila vso peč in vso sobo in napolnila vso hišo. Kaša pa se ni nehala kuhati, ampak kipela in tekla je preko ceste čez prvo hišo in čez drugo in čez tretjo hišo in čez vso vas. Še le ko je pritekla kaša do zadnje hiše, prišla je deklica nazaj in zaklicala: Oj lonček, nehaj vender kuhati!

Pri tej priči je prenehal lonček kuhati. A vse hiše so stale v kaši tjà do dimnikov in kdor je hotel v hišo ali iz hiše, moral se je prejesti skozi sladko kašo.

Aj, to je moralo biti dobro, kaj nè!?

